

Đàn ông tôi...

Tôi tìm cách gọi cho em giữa đêm, một phần vì nhớ, một phần vì muốn thỏa mãn dục vọng của mình. Nhưng, em không phải loại con gái đụng ai cũng lên giường, nên em không nghe cuộc điện thoại từ tôi. Tôi đoán em đang cười khẩy khi thấy số điện thoại của tôi hiện lên nhấp nháy trên màn hình, nhưng không hiểu sao tôi vẫn cứ gọi. Tôi gọi đi gọi lại tất cả 23 lần rồi đành chịu thua em.

Tôi là một thằng đàn ông, có chơi gái thì cũng phải lựa gái thật đáng hoàng, những cô có gương mặt ngây thơ chẳng hạn, hoặc những cô ít lang chạ nhiều người. Nói cách khác, tôi thích sex với gái ngoan. Những cô đã ngủ với tôi, đương nhiên là những cô ngoan nửa vời, luôn luôn thiếu cảnh giác để tạo thành những “sự cố” cho tôi quăng lên giường. Tôi thích cái “sự cố” đó. Tôi không thích bạo lực khi yêu, tôi thích sự nhẹ nhàng, nhưng nhẹ nhàng với gái hư thì xem ra quá phí phạm – lại thêm một lí do để tôi lên giường với gái ngoan. Thật ra, ranh giới giữa gái hư và gái ngoan rất mong manh, đôi khi nhập nhằng vào nhau, khó phân biệt thật giả đúng sai. Một cô gái nhà lành ước một lần được sex thoải mái để thỏa mãn bản năng của mình và một cô đã khao khát một ngày bình yên không tình dục, chưa biết nên đánh giá cô nào hơn cô nào. Để chắc chắn, tôi chỉ ngủ với những cô bạn mà tôi có quen biết. Cái thú vui vẫn làm bạn bè với nhau sau khi đã lột đồ cô gái đó – với tôi mà nói, là một thú vui hấp dẫn đầy mê hoặc. Tôi chỉ mới 25 tuổi thôi, có thể tôi vẫn còn muốn ăn chơi thêm một thời gian.

Nhưng với tôi, em đặc biệt hơn. Tôi đã theo đuổi em khi còn học cấp 3, lần nào lần nấy đều bị tát nước lạnh vào mặt, có lần “ăn đòn” đau điếng còn hơn ăn đá xanh. Với một thằng đào hoa như tôi, bị một cô gái mặt búng ra sữa làm cho xấu hổ hết lần này đến lần khác, thật sự là một nỗi nhục khó chịu. Thời điểm đó, em là đối tượng để chúng tôi đem nhau cá cược. Tôi háo thắng, muốn thể hiện bản lĩnh “sát gái” của mình, đã chủ động tiếp cận em trong khi bao thằng khác còn đang ngần ngại chưa dám “manh động”. Thật không ngờ, tôi bị em cho “ăn gạch” sưng cả mặt. Bị lũ bạn cười nhạo, tôi quyết tâm phải trả đũa em bằng mọi giá.

“Ăn gạch” rồi cũng sẽ lì đòn, tôi đổi chiến lược theo đuổi em, lấy phương châm “vừa đẹp trai vừa chai mặt vừa có tiền” để em phải xiêu lòng. Nhưng,

nói cô bé là băng đá cũng không ngoa, em hoàn toàn không chú ý gì đến tôi, ngược lại còn căm ghét tôi ra mặt, thậm chí xua đuổi mỗi khi tôi đến gần.

Tôi ngờ ngờ đoán ra lí do em ghét tôi chính là vì lối sống phong lưu quá đà của tôi. Chỉ cần nghe qua lí lịch tình trường trích ngang vài dòng, hiển nhiên không cô gái nào muốn xớ rớ gần một cậu trai đa tình, thậm chí là khốn nạn như tôi. Ấy vậy mà không thiếu những cô sẵn sàng ngã vào lòng tôi, tôi đành vờn vài tuần rồi “say goodbye” một cách phũ phàng, mặc cho các cô khóc lóc như mưa.

Chinh phục trái tim em đúng là một cuộc chiến, tôi đã thử đủ mọi cách, cương nhu đều có, nhưng không hề có tí hi vọng nào. Càng thất bại, tôi càng tím tái cả người, quyết tâm gỡ gạc danh dự. Nếu cửa đổ được em, tôi sẽ “đá” em trong vòng 7 nốt nhạc, thậm chí sẽ “để lại dấu ấn” trên thân xác em để em nếm mùi nhục nhã ê chề, sau đó tìm ngay một cô hotgirl khác lấp vào, và em sẽ tha hồ khóc lóc, năn nỉ tôi ban phát tình yêu. Cô gái mặt búng ra sữa đó, chỉ cần nhìn mặt thôi mà máu tôi đã sôi đến tận não, huống hồ gì yêu thương.

Giờ nghĩ lại, rõ ràng lòng căm hận lúc đó đã che lấp tình yêu của tôi, khiến tôi phủ nhận tình cảm tôi dành cho em. Chính xác là tôi rất yêu em, ghét em một thì yêu em tới mười, vậy mà vẫn cố chấp không thừa nhận với mọi người, vẫn một mực tuyên bố rằng tôi theo đuổi em đơn giản chỉ là một cuộc chơi. Trái với những lời hùng hồn phát ra từ miệng tôi, ai cũng tùm tùm mỉm cười vì tất cả hành động tôi dành cho em đã tố cáo tôi là một kẻ si tình.

Nhưng, lì lợm đến đâu đi nữa thì cuối cùng tôi cũng đã phải thừa nhận tôi thật sự yêu em. Bắt đầu từ thời khắc đó, mọi sự chuyển biến bất ngờ. Tôi trở nên trầm lắng, không còn ồn ào vênh váo nữa. Tôi thôi tấn công em vô vập như trước, mà chỉ lén nhìn em bằng đôi mắt tình cảm pha lẫn chút ưu tư. Tôi bắt đầu học hành đàng hoàng và thử đi làm thêm buổi tối tại quán café gần trường. Lần đầu biết yêu đã khiến tôi suy nghĩ rằng tôi cần hoàn thiện bản thân mình.

Buổi tối ấy, một ngày bình thường và mưa. Em đến quán café một mình, lựa một góc khuất ngồi, chìm đắm vào cuốn sách trên tay. Tôi bưng nước cho em, em vẫn không thèm ngước mắt lên nhìn, chậm rãi giở từng trang sách, khẽ nhếch miệng cười. Tôi không dám chào em. Với tính cách em, em có thể quăng quyển sách đầy cộm đó vào mặt tôi nếu tôi vô ý sỗ sàng khiến em bực

mình.

Từ quầy pha chế, tôi chăm chú nhìn em, thắc mắc tại sao em đi một mình và nán lại quán lâu đến vậy. Đồng hồ đã nhích đến 10 giờ đêm, lòng tôi như lửa đốt. Cái cô quý kia, giờ này còn chưa chịu về nhà, cứ thích để người ta lo lắng!

Em không có vẻ gì là chuẩn bị về nhà. Trời bên ngoài vẫn mưa không ngớt. Lửa như cháy lên tới não, tôi xin quản lý về sớm, mượn luôn cây dù của quán rồi bước đến chỗ bàn em đang ngồi.

- Nhi, trễ lắm rồi! Đi về đi!

- Đâu ra cái kiểu đuổi khách vậy? – em ngược lên nhìn tôi, tay gấp quyển sách lại, khẽ nhíu mày.

Tôi lôi tay em, kéo ra ngoài, lần này quyết không sợ hãi hay nhường nhịn em. Nhưng em không có vẻ gì là muốn chống đối tôi, ngoan ngoãn đi theo sau. Tôi bung dù, kéo em vào sát người, cùng đi về.

- Sao cứ ngồi lì ở đấy? – tôi hỏi cáu – Biết lo lắng không?

- Em chờ một người.

- Chờ ai? – tôi hỏi yếu xìu, thấy lòng nhói lên một cái. Bạn trai à? Người yêu à? Và người đó để em “leo cây”?

- Em chờ anh!

- Hả? – tôi gần như là hét lên.

Em cười, cả nụ cười cũng vô cảm như băng trôi. Tôi hơi chột dạ trước nụ cười ấy, chột lấp bắp:

- Em...chờ...anh...sao?

Em gật đầu, vẻ mặt thản nhiên.

- Anh làm gì đặc tội với em sao? Anh đã cố sống đàng hoàng rồi, em...

- Hình như em yêu anh rồi! – cô gái mặt búng ra sữa ấy nói một câu tỉnh rụi.
- Há? – lần này tôi hét thật. Gió thổi mạnh suýt bay cả cái dù. Tôi đứng nhìn em lom lom, mặt đực ra như một thằng ngu.
- Yêu anh? – tôi hỏi lại một câu ngớ ngẩn.
- Ừ! – em gật đầu – Sao, anh không hài lòng à?

Tôi cứ thế đứng ngơ ra. Không nói gì, cũng không ôm em. Cảm xúc như thế bị đóng băng. Tôi tưởng mình đang mơ – một thằng ngu đang mơ. Không hiểu sao, mắt tôi ươn ướt. Tôi hoảng hốt đặt cây dù vào tay em, vội vã chạy về nhà dưới cơn mưa lạnh buốt, bỏ em đứng một mình giữa đường phố. Tôi lao vào phòng, sàn nhà ướt sũng khi tôi đi qua. Tôi ngồi thừ lừ rất lâu. Hình như tôi bị sốc.

Được người ta yêu mà lại sốc, thế gian chắc chỉ có mình tôi! Mẹ phải ra sức lôi tôi vào nhà vệ sinh, tôi mới có sức để tắm rửa và thay cho mình một bộ đồ khô. Tôi leo lên giường, trùm chăn kín người, mơ màng một hồi rồi ngủ thiếp đi.

Tôi giật mình vào 4 giờ sáng, vợ điện thoại nhắn tin cho em.

Tôi nói, “Anh cũng yêu em!”.

Lúc bấm nút gửi đi, tay tôi run cả lên.

Có tin nhắn từ em, vẫn cái lối nói chuyện vô tâm ấy, em bảo: “Ừ, em biết rồi!”. Tôi thở dài thườn thượt, cảm thấy như bị chơi xỏ. Đang lầm bầm nguyên rửa em, thì một tin nhắn khác lại đến. Lần này, tôi suýt làm rơi cả điện thoại trên tay: “Em yêu anh, em nói lại lần này nữa thôi đấy!”.

Đó là kỉ niệm trong sáng nhất của một thằng đàn ông phong lưu như tôi. Yêu nhau được một thời gian, hạnh phúc thì quá vẹn tròn, tôi càng ngày càng lộ dần cái ý niệm muốn đưa em lên giường. Tôi đã xóa đi suy nghĩ sẽ hất bỏ em, tôi chỉ muốn gần gũi em để được chiếm hữu em. Đường như khi yêu, tất cả đàn ông đều muốn chiếm hữu cả thể xác lẫn linh hồn người con gái. Tình yêu không thể thiếu tình dục – quan niệm đó, ai không tán thành, tôi tự cho là kẻ

dở hơi điên khùng.

Tình yêu, dù cho có thiêng liêng, cũng không thể vượt ra ngoài những phạm trù thô thiển. Mỗi lần hôn em, tôi thèm khát luồn tay vào ngực em, nhẹ nhàng cởi từng chiếc nút áo, đè em xuống giường và hôn lên mọi góc ngách trên cơ thể nõn nà ấy. Gieo suy nghĩ, gạt hành động – cuối cùng tôi đã làm điều đó với em.

Nói thẳng ra là em có chống cự tôi. Nhưng, một thằng đàn ông khi đã quyết “dụ” cô người yêu vào tròng, nó bỗng dưng trở thành thiên tài, miệng lưỡi nó là của loài rắn, ánh mắt đầy vẻ ám muội của loài quỷ dữ, cơ thể thì không ngừng làm điều rồ dại. Tôi dành cho em tất cả sự nâng niu mà một thằng đàn ông có thể làm cho một người đàn bà, thứ nhất vì tôi rất yêu em, thứ hai là vì em còn trinh trắng.

Gương mặt em vẫn thanh thoát và bình thản dù đã biến thành đàn bà. Tôi thích ngủ với em, em quá đẹp và ngây thơ khiến bản năng dục vọng trong tôi cứ trỗi dậy mỗi khi nhìn em. Giữa một người con gái thân xác ngồn ngộn dục tình và một cô gái toát lên vẻ trong sáng thánh thiện, người ta lại muốn “in dấu” lên cô gái thứ hai. Giấy trắng thì mới in được, giấy đen thì còn quái gì nữa mà in!

Trong thời gian học đại học, tôi và em học ở 2 trường khác nhau, em còn phải đi làm gia sư nên chúng tôi không còn gặp nhau thường xuyên. Lúc đó, tôi gặp một cô gái khác trong khoa – xinh đẹp, tài giỏi và rất cá tính. Tôi thấy thích, tìm cách tán tỉnh cho vui. Không có em ở bên cạnh, tôi thấy như mình là người tự do vậy, thích làm gì thì làm. Tôi quanh quẩn với vài cô em khác rồi cũng sẽ trở về với người con gái duy nhất của tôi là em. Vài năm nữa tôi sẽ cưới em làm vợ, vì thế tôi cho phép mình bay nhảy trong khoảng thời gian tuổi trẻ này, miễn giấu nhẹm không để em biết là được.

Cô gái mà tôi đang tăm tía không giống em, cô ấy sôi nổi và tinh ranh, em lạnh lùng và hung hãn. Tôi ve vãn cô bạn đó, buông lời chọc ghẹo. Sau ngần ấy năm, khả năng cửa gái của tôi xứng đáng để được cấp bằng, thêm vẻ ngoài đẹp trai phong độ, dĩ nhiên không cô nào nỡ bỏ qua. Con gái là vậy, người yêu không chỉ đơn giản là người yêu, mà còn là một món đồ để họ khoe khoang. Khoe một chàng trai ngon lành từ đầu đến chân vẫn hơn là khoe một thằng cù lần!

Cô gái kia đồng ý lên giường với tôi rất nhanh, mê tôi như điên điên. Tôi cũng thích cô ấy, xinh đẹp và làm tình giỏi, học cũng siêu chứ không dốt như những cô mê ăn diện khác. Những ngày lên giảng đường, ngồi nghe giảng cứ ngáp ngáp dài, chỉ cần hai đứa bắt gặp ánh mắt của nhau, là tự hiểu ý kéo nhau ra nhà nghỉ, oằn oại đến chiều tối mới về nhà.

Tôi vẫn yêu em, nhưng cuộc tình mới khiến tôi mê mệt, giống như đó là cách để tôi làm nóng lại toàn bộ cảm xúc của mình. Sau những năm bên em, tình cảm dù sâu đậm cũng không tránh khỏi quy luật lắng đọng và nhàm chán. Tôi quyết định lao vào cuộc chơi mạo hiểm, nhưng vẫn đủ tỉnh táo để nhắc nhở mình rằng sẽ dừng lại ngay nếu thấy có dấu hiệu nguy hiểm.

Hôm đó, em chủ động hẹn gặp tôi tại quán café cũ. Đến nơi, tôi thấy em trông khác lạ, xinh đẹp và lạnh lùng hơn, nhưng xanh xao. Tôi chợt nhớ ra đã 1 tháng rồi hai đứa chưa gặp mặt. Nhìn em, trái tim tôi lại đập những nhịp loạn xạ như ngày xưa. Em ra dấu bảo tôi ngồi xuống, khẽ vén mái tóc ra sau tai, khuấy khuấy cốc nước bằng một cái thìa nhỏ với một gương mặt vô cảm.

- Tôi yêu cầu anh biến mất khỏi cuộc đời tôi, trong vòng 5 phút nữa. Tôi chỉ gặp anh đúng 5 phút thôi! – em nói, từng lời chậm rãi và nhỏ nhẹ buông rơi qua kẽ răng, ánh mắt trong suốt nhìn tôi vô hình.

- Em? Em nói gì?

- À... - em khẽ cười và lấy tay chạm vào tóc – Cô ấy cứ liên lạc với tôi mãi. Cô ấy lấy quyền gì để làm phiền tôi? Vì một thằng đàn ông tồi như anh hay sao?

Tôi điếng người.

- Làm tình có thích không? – em nhìn tôi, cười nhẹ. Tôi như không tin vào tai mình. Cô gái ấy, cô gái đang đối diện với tôi, gương mặt quá thánh thiện, lại đang nói những lời rất nặng nề - Đó là bản năng tình dục mà anh từng nói với tôi hay sao? Tôi không phân biệt giữa tình dục có tình yêu và tình dục theo bản năng đâu! Tình dục là tình dục, đừng cố phân loại. Tôi nói cho anh biết, khi anh ngủ với tôi, tôi thấy thật kinh tởm. Lí do ư? Bởi vì anh nói anh làm điều đó vì tình yêu!

- Làm tình theo bản năng, anh có thấy thoải mái hơn không? – em hỏi, nhìn thẳng vào mắt tôi, những ngón tay đang gõ gõ trên bàn tạo thành một nhịp điệu khó chịu – Khi không có cái lí do quái quỷ “tình dục vì tình yêu”, anh tha hồ giày xéo cô ta, cũng không cần nâng niu, không cần nhẹ nhàng cởi đồ. Anh vô tư thể hiện mình là một con thú đực, và cô ta sẽ thích điều đó. Điều gì thuộc về bản năng, nó tuy tầm thường, nhưng không kinh tởm, thậm chí thật tự nhiên và đường hoàng.

Em liếc đồng hồ, mỉm cười. Mặt em như phủ một lớp sương lạnh giá. Em quăng tiền nước lên bàn, nói với tôi:

- Chưa hết 5 phút, nhưng thôi, tôi đi đây! Hình như 5 phút hơi nhiều, chắc tôi cần phải học lại cách ước chừng cái giá hợp lý nhất với những thứ có giá trị và không có giá trị trong cuộc đời.

Em đứng lên, rời khỏi bàn. Được vài bước, em dừng lại, nói thêm:

- Tiền nước tôi để lại, có dư đấy! Anh đem mà mua bao cao su, đừng để cô ta mang bầu! Tôi biết anh sẽ không cưới đâu, nên đừng cố khốn nạn với người ta!

Em phóng xe đi thẳng. Tôi nhìn tờ tiền em để trên bàn đến nỗi muốn rơi hai con mắt ra ngoài. Những lời em nói cứ vang lên, hỗn loạn và điên dại. Thiên thần của tôi, tôi đã biến em thành cái gì thế kia?

Tôi lôi điện thoại, nhấn số cô gái kia. Tôi kéo cô ta vào khách sạn, gần như là hăm hiếp cô ấy. Tôi không mua bao cao su. Xong xuôi tất cả, tôi nói lời chia tay.

Còn bây giờ, tôi lại gọi cho em, cuộc gọi thứ 24...